

In deze nieuwsbrief:

- * Klimaatmanifestaties: pg. 2
- * De 24/7 handel, verkeerde antwoord op een goede vraag: pg. 4
 - * 10 jaar crisis: tijd om los te koppelen!: pg. 5
- * Wapenindustrie bepaalt het Europees beleid: pg. 6
 - * 150 jaar overlijden van Emiel Moyson: pg. 7
- * Boekbespreking "Drang naar het Oosten": pg. 11
 - * Venezuela: pg. 14

Vlaamse jeugd eist redding van het Vlaamse Noordzeestrand en de rest van de wereld

De V-SB feliciteert de Vlaamse jeugd die vijftig jaar na Leuven Vlaams terug de straat optrekt om het politieke personeel van het Vlaamse volk voor zijn verantwoordelijkheid te stellen en op zijn plichten te wijzen in verband met de nood aan dringende actie om de klimaatopwarming door menselijke activiteiten af te remmen.

Met slogans als “Brossen voor de bossen”, “De (kli)Maat is vol” en “Haal uw kop uit het (teer)zand!” eisen steeds grotere groepen van de schoolgaande jeugd effectieve maatregelen om de klimaatopwarming zoveel mogelijk te beperken. Volgens de econoom Geert Noels is er “Jammer genoeg weinig durf aanwezig bij de grote bedrijven”. Niet verwonderlijk als we kijken wie de grootste bedrijven zijn, na de communicatietechnologiegiganten: olie- en gasmultinationals, staalbedrijven, cement- en beton bedrijven behoren samen met de autoproducenten tot de grootste klimaatvernietigers. Hun core business is terzelfder tijd hoogst schadelijk voor het klimaat.

Het zijn dus de politici die er moeten voor zorgen dat er een economische en energetische omslag gemaakt wordt en dat dat proces in een voldoende hoog tempo plaats vindt. Er zijn al te veel decennia verloren gegaan voor de cruciale investeringen in alternatieve energieproductie, de omschakeling naar een cradle-to-cradle economie, enz.

De V-SB roept de Vlaamse jeugd op om de druk niet te laten verzwakken maar op te voeren en te proberen strategische bondgenootschappen te smeden met andere sociale bewegingen. Wij zullen proberen onze eigen bijdrage hierin te leveren. Opdat onze kleinkinderen ook nog een Vlaamse kust zouden kunnen zien zonder op een metershoge dam te moeten staan!

V-SB eist meer klimaatambitie

De protesterende jeugd heeft in het vooruitzicht van de verkiezingen paniek veroorzaakt bij het politieke personeel in het Belgische koninkrijk. In het Vlaams Parlement werd een actualiteitsdebat gehouden over de klimaatopwarming. De Belgische premier Michel poneerde eerst dat zijn regering “al veel gedaan heeft” om vervolgens de zwartepiet door te spelen aan de gewesten die dwars zouden liggen. Bart De Wever vond het als voorzitter van de grootste Vlaamse partij nodig om op een partijmeeting belerend uit te halen naar de jongeren en daarna een vrije tribune aan het klimaat te wijden in de progressief-liberale krant De Morgen. Hij vond het zelfs nodig om zowat alle radio- en televisiestations aan te doen om zijn visie op de klimaatproblematiek nogmaals uit de doeken te doen. We dachten dat CD&V voorlopig de kroon af stak met zichzelf te laten uitnodigen door schooldirecties voor een politieke propaganda toer over de “Joke van Schauvliege”, maar vervolgens verslikten we ons in onze ochtendlijke koffie toen we hoorden dat “klimaat-Joke” op een bijeenkomst van het Algemeen Boerensyndicaat vertelt dat de klimaatacties van de jongeren een samenzwering zijn tegen de CD&V, wat vervolgens heeft gezorgd voor het einde (of de onderbreking?) van haar ministercarrière. Wie doet nog straffer?

De V-SB roept de jeugd, en de Vlaamse jongeren in het bijzonder, op om de druk niet te laten afnemen. We hebben de klimaatspijbelars in ons politieke bestel al te lang vrij spel gegeven. De eerste mondiale milieuconferentie waar ook de klimaatwijziging werd besproken was de Conferentie van Rio over Milieu en Duurzame Ontwikkeling die reeds dateert van 1992. Het Kyoto-Protocol dateert van 1997. Het Klimaatverdrag van Parijs dateert ondertussen ook reeds van het voorjaar 2016. Al decennia laat men na te investeren in bijvoorbeeld een “grid” om op grote schaal getijdenenergie in de Noordzee op te wekken uit eb en vloed.

Natuurlijk betogen de jongeren tegen hun eigen levensstijl. Maar zij hebben die niet zelf gekozen, laat staan zelf ontwikkeld. Het is niet de jeugd van vandaag die bepaalt dat een vliegtuigticket naar Londen minder kost dan een ticket voor de Eurostar, dat een parkeerkaart voor een wagen

goedkoper is dan een voor een fiets, dat een rol toiletpapier uit gerecycleerd papier vier keer meer kost dan een waarvoor nieuwe bomen omgehakt werden, enz.

Natuurlijk zullen Vlaamse of Belgische maatregelen op zich het verschil niet maken of de gemiddelde mondiale temperatuur met meer of minder dan 2°C stijgt. Maar als hier niets gedaan wordt, met welk moreel gezag gaan we dan eisen van diegenen die wel het verschil maken zoals de VS of Duitsland, laat staan van ontwikkelingslanden als China (dat hoopt in 2040 de gemiddelde levensstandaard van Polen te bereiken) of India, dat ze ernstige maatregelen nemen?

Met de voorzitter van de grootste Vlaamse partij zijn we het alvast eens dat wij “werk moeten maken van de CO2-reductie en de afbouw van onze fossiele brandstofafhankelijkheid” (De Morgen, 1/2/2019). We zijn het er ook over eens dat “noodzakelijke ingrijpende energietransitie een economische opportuniteit kan zijn”. Maar als we die duurzaam en realistisch willen houden, zullen we 100% moeten inzetten op hernieuwbare energie. En nee, ook nucleaire energie is geen optie. Nieuwe kerncentrales bouwen is peperduur en zal nog duurder worden terwijl windmolenparken op zee steeds goedkoper zullen worden volgens Chris Peeters, CEO van de netbeheerder Elia (De Standaard, 2/2/2019). Bovendien maken nieuwe kerncentrales ons niet minder afhankelijk van het (verre) buitenland, voor uranium noch voor thorium (India, VS, Australië).

De mens uit de industriële samenleving heeft een onwaarschijnlijke technologische innovatie ontwikkeld. Maar tot vandaag heeft die geen oplossing gebracht voor het gat in de ozonlaag, het fijnstof in de steden, de kwikvergiftiging van hele rivierstelsels, de enorme afvalbrij in de oceanen of het probleem van het nucleaire afval, om maar iets te noemen. Er zullen dus in de eerste plaats gedragssturende maatregelen moeten komen om de uitstoot van CO2 niet alleen ernstig af te remmen maar ook te doen afnemen. En de last van die gedragssturende maatregelen moet op de schouders van de vervuilers komen: de meeste op de schouders van de grote vervuilers en de minste op de schouders van de kleinste vervuilers. Sociaal corrigerende maatregelen moeten ervoor zorgen dat het “dieselproletariaat” niet het slachtoffer wordt van de “kerosinebourgeoisie”.

Belangrijke sturende maatregelen kunnen alvast de volgende zijn:

- promoten van CO2-neutrale alternatieven op vlak van kortereafstandsvervoer door veel meer te investeren in de uitbouw van openbaar vervoer tegen redelijke consumentenpreisen;
- investeren in een omslag op zo kort mogelijke termijn naar een CO2-neutrale elektriciteitsproductie door bijkomende windmolenparken in de Noordzee;
- afschaffen van de subsidies voor salariswagens (Meer dan de helft van de bedrijfswagens gaat naar de 10% hoogste inkomens. In 2018 werden bijna 300.000 nieuwe bedrijfswagens ingeschreven die ieder gemiddeld 3.500 euro kosten aan de overheid door gedeelde belastingen. De subsidie aan de bedrijfswagens ligt 57% hoger dan de gezamenlijke werkmiddelen van de NMBS, De Lijn en de MIVB samen. Salariswagens kosten de overheid jaarlijks bijna 4 miljard euro terwijl de werkmiddelen voor de NMBS, De Lijn en de MIVB samen iets meer dan 2 miljard bedragen.);
- openbaar vervoer dat volledig gefinancierd wordt via de Vlaamse belastingen;
- het bevorderen van korte ketens voor consumptiegoederen o.a. door een taks op e-commerce (Het onlangs gesloten Vrijhandelsverdrag tussen Japan en de EU is een voorbeeld van een slechte praktijk: dit akkoord zou de export van zuivel uit de EU naar Japan moeten doen toenemen met 215%, de export van niet-zuivelvoedingsmiddelen met 51% en de export van textiel met 220%);
- vliegquota voor iedereen die gecompenseerd kunnen worden bij ondergebruik door de overgebruikers...

N-VA-kamerleden Valerie Van Peel en Werner Janssen hebben in februari in de Belgische kamer van volksvertegenwoordigers een wetsvoorstel ingediend, om alle winkels in Vlaanderen (en Wallonië) de “mogelijkheid” te geven tot 21u open te blijven en tegelijkertijd om de verplichte sluitingsdag af te schaffen. De afschaffing van de koopvrije zondag is al sinds jaar en dag een van de wensdromen van alles wat liberaal is, wat er trouwens voor gezorgd heeft dat de wetgeving op de koopzondagen de afgelopen jaren al ernstig werd afgezwakt. Het heeft er mede toe bijgedragen dat de kernsteden als Brussel en Gent er iedere dag wat meer uitzien als shoppingcentra i.p.v. leefruimten. Gezien de ideologische ontwikkeling die de N-VA onder het voorzitterschap van De Wever heeft ondergaan, is het niet verwonderlijk dat de eis tot afschaffing ervan door deze partij wordt overgenomen.

De handelaars zelf lijken echter niet zo opgezet met de vrijheid die men hun zo gul wil geven. Ook Unizo – anders toch bezwaarlijk een stem die kritisch is ten aanzien van het consumentisme – is er niet voor te vinden. Niet verwonderlijk: zijn achterban weet drommels goed dat dit voorstel niet op maat is van de Vlaamse lokale handelaar of zelfs maar van de kleinere winkelketens. In de concurrentieslag versterkt dit immers alleen maar de positie van de grote, internationale ketens.

Wanneer die hun winkels laat of op zondag openen, zijn de anderen immers in de feiten ook verplicht op die ogenblikken klanten te ontvangen. Onder het mom de vrijheid van de koopzondag in te voeren, wordt er eigenlijk een verplichting tot koopzondag ingevoerd. Dat kunnen winkels maar op een beperkt aantal manieren bolwerken:

– zelfstandigen zonder personeel kunnen er natuurlijk voor kiezen zelf langere uren te werken en geen vrije dag meer te nemen, met alle gevolgen voor hun levenskwaliteit van dien;

– de winkels kunnen extra personeel aannemen. Maar dat is natuurlijk iets wat in de huidige economische logica gemakkelijker ligt bij een bedrijf dat megawinsten maakt dan voor een een buurtwinkel. Er is bovendien geen echte reden om aan te nemen dat de inkomsten zelf noemenswaardig zullen stijgen: de klanten zullen hun aankopen wat meer spreiden, maar daarom nog niet meer kopen;

– tot slot kunnen de personeelsleden natuurlijk ook tegen hetzelfde (reële) loon meer uren presteren, d.w.z. tegen een lager uurloon werken. Dat is vermoedelijk een oplossing die binnen de liberale kringen op sympathie zal kunnen rekenen, maar kan moeilijk een aantrekkelijk perspectief zijn voor de meeste Vlamingen – nog los van de bedenking zelfs zeer brave keynesianen weten dat dit geen houdbaar koopkrachtbeleid is.

Kortom, het voorstel zou het concurrentievoorstel van het internationale grootkapitaal enkel maar verscherpen – die spelers die nu ook al het gemakkelijkste inspelen op de opkomst van e-commerce, nochtans een van de officiële drijfveren achter dit voorstel. Tot zover dus het verhaal over de verankering van de lokale ondernemingen ...

Niettemin zal een deel van de Vlaamse bevolking ontvankelijk zijn voor dit voorstel – de N-VA zou dit ook niet voorstellen mocht ze niet vermoeden dat dit electoraal kan lonen. In onze jachtige maatschappij is het immers voor heel veel mensen – in het bijzonder werkende alleenstaanden en tweeverdieners, zeker buiten de stadskernen – een helse klus om na de werkuren of in de zaterdagse ‘heldentocht door de file’ op de steenweg nog even snel inkopen te gaan doen, en dan nog tijd te hebben voor een gezin of een sociaal leven. Voor hen klinkt het perspectief om over een extra dag voor inkopen te beschikken natuurlijk aantrekkelijk. Maar in werkelijkheid zou het niets anders doen dan het carcan van de 24u-op-24-economie nog wat meer aanspannen – een hele week lang in het teken van werken en consumeren. En meestal: in de auto zitten.

Dit kan dus niet het antwoord op dit probleem zijn. Veeleer moeten we gaan naar een ander economisch model, waarin mens en natuur centraal staan en dat gebaseerd is op lokale productie en handel en korte ketens. Dit behelst in eerste instantie o.m. dat er komaf wordt gemaakt met het taboe van de arbeidsduurvermindering, maar ook van een ruimtelijke ordening die de autoafhankelijkheid tegengaat en waarin winkels op wandelafstand zo veel mogelijk op wandelafstand liggen van de dorpen en wijken. Het betekent ook het afschaffen van de voordelen en cadeaus waar multinationals een beroep op doen, het onaantrekkelijker maken van pakketjeshandel wanneer niet nodig en een ronduit verbod op economisch ageren voor e-commercebedrijven die de sociale en syndicale rechten met de voeten treden, het bevoordelen van plaatselijke coöperatieven en het in vraag stellen van het dogma van de internationale vrijhandel. Alleen een dergelijke benadering houdt rekening met de ecologische en sociale draagkracht van Vlaanderen en biedt een perspectief op Vlaamse economische soevereiniteit op langere termijn.

10 jaar crisis: tijd om los te koppelen!

10 jaar geleden ging de Amerikaanse "financiële dienstverlener" Lehman Brothers failliet, het startschot van een wereldwijde crisis die eigenlijk nog steeds niet voorbij is. Integendeel. Onze afhankelijkheid van zulke "financiële dienstverleners" is sindsdien alleen maar groter geworden, economische zeepbellen zijn weer volop aan het groeien en de Griekse tragedie van de voorbije jaren toont aan dat de hele euro-constructie is gebouwd om de belangen van de bankensector te dienen, niet de belangen van de doorsnee Europeaan.

Einde van één bank, dikke bonus voor bankiers...

De crash van 2008 was het ideale excuus voor de definitieve vestiging van de neoliberale "austerity"-doctrine, de ideologie die veel economen en politicologen reeds cynisch typeerden als "socialisme voor de rijken, kapitalisme voor de armen". De schuld van de crisis lag volgens deze doctrine niet bij de banken zelf, noch bij het sociaal-economische model van privatiseren en dereguleren zoals we dat al enkele decennia kennen, maar wel bij de arbeiders, bedienden, kleine zelfstandigen en nog een hele reeks "deplorables" die blijkbaar boven hun stand leefden. Aan de echte oorzaken van de crisis van 2008 werd na tien jaar dus nog steeds niets gedaan: men vond steeds weer andere zondebokken om de aandacht af te leiden.

En dit terwijl vele duizenden miljarden dollars, ponden en euro's tevoorschijn werden getoverd door de centrale banken om de zieldogende financiële sector te redden - ten koste van de bevolking. Meer en meer economen waarschuwen dan ook dat er weer een crash zit aan te komen, één die nog zwaarder zal zijn dan die van 2008. En wie zal bij die volgende crash de rekening weer gepresenteerd krijgen?

Het zal ons inziens trouwens om meer dan alleen maar de volgende "rekening" gaan: juist omdat het kankergezwell van de banksector het voorbije decennium ongestoord verder is blijven uitzaaien over heel de wereld, dreigt deze keer een economische crash een sociale crash te worden. Onze economie en ons sociale weefsel zijn immers nog sterker verweven geraakt met die "financiële markten" die steeds als schimmig, abstract fenomeen worden voorgesteld. Privatisering van collectieve voorzieningen en publiek kapitaal en een door de politiek gestuurde "internationalisering" van de bedrijfswereld brengt steeds meer feitelijke macht in handen bij mondiale instellingen waar geen enkele democratische controle over is. Uiteraard voelen steeds meer mensen zich daar onwennig bij. De groeiende onvrede is symptomatisch: uiterst rechtse partijen winnen veld, verkiezing na verkiezing. Vanuit mainstream "links" geraakt men niet verder dan moord en brand schreeuwen over populisme, fake news en allerlei complottheorieën over Russische of Chinese inmenging. Dat elke dag honderden gezinnen in de eurozone uit hun huis

dreigen gezet te worden, is geen fake news, noch het gevolg van Russische of inmenging, maar wel een van de vele redenen waarom steeds meer Europeanen het politieke establishment de rug toe keren. Dat de oorlogszucht van industriële en financiële lobbygroepen een gigantische stroom vluchtelingen op gang hebben gebracht is ook geen fake news.

Tien jaar na de crash van Lehman Brothers moet er eindelijk werk gemaakt worden van een loskoppeling uit die nefaste "financiële markten" die de democratie uithollen en hele landen ontwrichten. Een eerste stap daarbij zou de invoering van een publieke bank moeten zijn, waar Vlaamse gezinnen hun spaargeld veilig kunnen plaatsen, een bank die dit kapitaal in de eigen Vlaamse economie steekt in plaats van in dubieuze internationale "investeringen" en speculatie. Deze bank moet gebonden zijn aan een ethische code, volstrekte transparantie en aan permanent democratisch toezicht. Parallel daaraan moet werk worden gemaakt van een eigen monetair stelsel - een Vlaamse munt - dat de Vlaamse economische structuur geleidelijk aan moet vormgeven, dit om een buffer te hebben wanneer de euro onvermijdelijk in elkaar stort.

Met het oog op de gemeenteraadsverkiezingen roepen we de progressieve en soevereinistische personen, formaties en – voor zover die bestaan – partijen om al proactief werk te maken van dit loskoppelen uit het mondiale financiële stelsel. Gemeentebesturen zijn immers direct slachtoffer van eventuele crashen en crisissen in de banksector, zoals wel bleek met het Arcopar-schandaal. Reeds binnen de huidige staatsstructuren zijn er stappen mogelijk. Zoals de invoering van lokale munten, coöperatieve netwerken, het plaatsen van de financiële reserves van de gemeenten op kleinere, ethische en stabielere banken voor zover die nog bestaan. Ook een huisvestingsbeleid gericht op betaalbaar wonen - in plaats van gericht op toeristische hypes en speculatie - is reeds mogelijk binnen het kader van de gemeentepolitiek. Vanuit dat niveau kan dan druk worden opgebouwd om ook op het nationale Vlaamse niveau de broodnodige veranderingen door te voeren.

Militarisme

Europees Defensiefonds: wapenindustrie bepaalt het Europese beleid

Het Europees Defensiefonds werd door Europees Commissievoorzitter Jean-Claude Juncker in 2016 voorgesteld en in 2017 opgericht. Het fonds wordt bijgestaan door een adviesraad, de zogenaamde Group of Personalities (GoP) die reeds in 2015 werd opgericht. Deze GoP geeft zowel inhoudelijk advies over het EU-veiligheids- en defensiebeleid als over de vorm en grootte van het zogenaamd "defensiefonds". De samenstelling van deze GoP werd lang geheim gehouden. Nu blijkt dat negen van de zestien leden van de GoP vertegenwoordigers zijn van de wapenindustrie.

Er is geen enkele vertegenwoordiger van de academische wereld, van vredesorganisaties of van andere middenveldorganisaties in aanwezig. Veel aanbevelingen van deze GoP worden omgezet in concrete (financiële) voorzieningen. Daarmee ontpopt de GoP zich de facto tot een lobby van de wapenindustrie en het Europees Defensiefonds tot een subsidiekanaal voor de wapenindustrie in plaats van een beleidsinstrument voor vrede en ontwikkeling. Daarmee is nogmaals aangetoond waarvoor de Europese Unie echt is opgericht: een coördinatie-instrument van het Europese imperialisme, zowel economisch als militair.

Op 1 december jl. was het 150 jaar geleden dat de Vlaamse socialistische voorman Emiel Moyson overleed. Ter gelegenheid hiervan publiceren we de toespraak die Joost Vandommele bij de herdenking van zijn 140-jarige overlijden uitsprak.

Vrienden, kameraden,

Voor ons sociaalfaminganten klinkt de naam van Emiel Moyson als een klok. Samen met de intussen overleden vrienden Werner van den Abeele en Guy Van Schoenbeek, waarmee we samen ook al aan de grondslag lagen van het standbeeld van Pierre De Geyter in Gent, hebben we het initiatief genomen om de figuur en het van Moyson op te waarderen. Er zouden beloftes gedaan zijn om de nodige stabilisering- en reinigings- en restauratiewerken aan dit graf te laten uitvoeren. Je ziet dat het nodig is! Hopelijk komt er iets van terecht en zullen de sociaaldemocratische instanties over tien jaar hun

verantwoordelijkheid nemen en mede een gepaste herdenking op touw zetten n.a.v. de 150ste verjaardag van Moysons overlijden en 180ste van zijn geboorte. Na de herwaardering van De Geyter is het de beurt aan Moyson!

Moyson, wat zoveel betekent als 'zoon van de moei', werd in 1838 in Gent geboren als Emiel Trossaert in een liberaal milieu. Vader August Trossaert was een onecht kind en droeg de naam van zijn moeder. Vanaf 8 juli 1856 mocht hij zijn naam veranderen in Moyson en aldus werd zoon Emiel dus Emiel Moyson. De sociale en de Vlaamse kwesties waarmee Emiel bezig was, werden door vader, die een halffrankiljon was, als 'dompelaarszaken' bestempeld. De moeder van Emiel, een harpspeelster, overleed al zeer jong en vader hertouwde met de veel jongere Melanie Snoeck, uit het bekende drukkersgeslacht, die zijn dichterlijke ziel wou smoren... Belangrijk was wél 'menonkel' Jean Baptiste, de orangist, die een grote invloed op de jonge Emiel uitoefende.

Burgerjongen Emiel deed zijn studies, vanzelfsprekend, aan het Gentse atheneum. Hij maakte er deel uit van een 'wonderklas' met o.a Julius Vuylsteke, Julius Sabbe, Adolphe Dufranne, Karel Versnaeyen en Tony Bergman. Hij had er o.m. Jacob Heremans als leraar. Die had in 1845 een facultatieve 'cours de littérature flamande' (2 u.) toegewezen gekregen en was daarmee in feite de eerste leraar - zij het dan wel officieuze - Nederlands aan het atheneum. De eerste summiere taalwet voor het officieel middelbaar onderwijs dateert slechts van 1883! In de katholieke colleges was het nóg slechter: daar was de volkstaal gewoon onbestaande... Dat Moyson flamingant was, hoeft geen betoog! Wat er in zijn flamingantisme atypisch voorkomt, is het feit dat hij, toen al, afrekende met de overdreven romantiek en het gebrek aan echte daadkracht in de Vlaamse Beweging!

In 1856-1857 schrijft Moyson zich, volgens vaders wil, in als student sciences naturelles (geneeskunde behoorde daartoe), een richting die hem eigenlijk niet afging. De ex-atheneumstudenten, met Moyson op kop, ontpopten zich daar als een soort gauchistische provo's avant la lettre o.m. door openlijk de draak te steken met de katholieke rituelen. Zo zat men uitdagend en met veel rumoer domino te spelen op de Kouter tijdens de sacramentsprocessie in mei 1856; verorberde men 'en masse' biefstukken op vrijdag en organiseerde men een 'antipaapse verkleedpartijen'. Zo was op 22 maart 1857: Emiel, steeds onherkenbaar gemaskerd, verkleed als bisschop', 'het zwaarste verken'. In een latere satirische manifestatie tegen 't roomsch bedrog' was hij verkleed als grootinquisiteur met foltertuigen en ketenen aan zijn voeten ('waarmee de Heilige Roomse Kerk eertijds ketters trachtte te bekeren!'). Dit alles in een periode dat de clerus in Gent voorgoed greep begint te verliezen op de volkswijken. Ook in dezen was Gent een absolute voorloper in Vlaanderen! Men moest koste wat kost de mensen in de pas houden of terug in de pas krijgen! De Gentse 'tsjeven' zouden een 'cordon sanitaire' rond de stad leggen met Lourdes-

Oostakker - je weet wel, met een geënceneerd mirakel en alles - als sluitstuk! In de stad moesten de patronages en Sint-Jozefkringen (vandaar 'de tsjeven!) alsnog het tij trachten te keren. Arbeiders moesten zich immers schikken in hun lot en hun toestand, die immers door God gewild was, aanvaarden; Sint-Jozef was het prototype van hoe een werkmans zich moest gedragen: Needrig stille timmerman, zo klein in 's werelds ogen; Jozef, wie mocht ooit als u op heilige schatten bogen; in uw stille woning herbergde ge 's hemels koning; was uw gezellin d' engelen koningin...)

Moyson zelf had al in 1855 de prijs voor Nederlandse taalkunde gekregen (een exemplaar van de Reinaerttranscriptie van J.F. Willems) en werd in 1856 lid en 'geheimschrijver' van het vrijzinnige, Vlaams en Groot-Nederlandse studentengenootschap 't Zal wel gaan. Deze scholierenvereniging, door Julius Vuylsteke en onder auspiciën van Heremans in 1852 al aan het atheneum opgericht, werd nu een heuse studentenvereniging! Uiteraard publiceerde ook Moyson in hun studenten Almanak en een literaire bundel 'Noord en Zuid' genaamd die in 1857 prompt op pauselijke index terecht kwamen! In het spoor van Mazzini's 'Jong Italië' sticht Moyson, die nog lang illusies koesterde in de liberale partij, 't Jonge Gent, een geheim revolutionair genootschap. Hij vatte zijn zienswijze toen als volgt: samen: 'licht' (tegen de Kerk), 'recht' (voor de arbeiders) en 'vrijheid' (voor Vlaanderen). Moyson vond dat zijn ideeën 'wortel moesten schieten in de geest des werkmans'! Althans voor zijn makker Julius Vuylsteke kwam de coup de foudre er op 31 augustus 1856, toen een 'lijfeigenenstoet' van vele duizenden arbeiders, gegroepeerd per fabriek op hun paasbest defileerden voor Leopold I op de Vrijdagsmarkt, precies 25 jaar na diens troonsbestijging! De orangistische patroons van de spinnerijen wouden indruk maken op de vorst om hem voor hun anti-vrijhandelseis[1] te spannen. Vrijhandel zou goedkoop gesponnen garen uit Engeland betekenen, een zegen voor de bazen van de weverijen, de ondergang van de spinnerij... Deze massa zielenpoten leek echter geenszins op de opstandige weversmassa uit de Middeleeuwen. Emiels copain Vuylsteke dichtte: 'dat zijn de mannen die we moeten winnen, ziedaar wat volk geheten wordt! (...) kinderen, nog geen twaalf jaar oud (...) vrouwen van wang en lippen bleek als moe van 't leven' (...) 'mannen haast schimmen' kortom een 'treurig, krachtloos ras' De dichter die 2 jaar later De Vlaamsche Leeuw zou schrijven, nl. Hyppoliet Van Peene, had op vraag van de bazen een lied geschreven dat de arbeider moesten zingen: 'vivat vivat Leopold den eerste, vivat vivat Leopold proficiat! De Gentse fabrieksratten transformeerden dit tot: 'Leopold die is een beeste, Leopold die moet en bas' Enkele riepen ook 'leve Jantje!', 'Leve Jantje Kaas' (= Willem I) of de typisch Gentse slogan 'Vivat de liberteit!' Maar er werd ook nog wat anders geroepen! Onder invloed van de Engelse Trade Unions riep iemand: 'Als de werklieden willen samenwerken, kunnen ze elke zondag kiekens eten en nog veel meer!' Vergeten we daarbij ook niet dat in die tijd het zgn. coalitieverbod, of de wet op samenspanning of nog de wet le Chapelier, van kracht was. Alle vormen van organisatie of betoging waren sedert de Franse Revolutie verboden volgens artikel 419 van het Strafwetboek. Zelfs cafébazen en zaaleigenaars hadden schrik om hun infrastructuur ter beschikking te stellen... In 1860 werd het coalitieverbod versoepeld en in 1866 volledig afgeschaft, natuurlijk na agitatie. Volgens de literatuur dateert de eerste échte betoging in de moderne zin van het woord slechts van 1886!

Midden de jaren '50 gaat het economisch slecht: er heerste grote werkloosheid en in 1855 moesten er maar eventjes 22.600 Gentenaars ondersteund worden door het Liefdadigheidsbureau. Bovendien hadden een aantal katholieke dames van de hogere klasse, waaronder madame Joseph de Hemptinne in september 1856 in de kapel van de Poortacker op hun maandelijks bijeenkomst verkondigd dat het werkvolk boven zijn stand leefde en ten onrechte klaagde. Men kon immer veel zuiniger leven. De hooggeplaatste dames gaven enkele tips aan de arbeidersvrouwen, o m. niet meer roken, niet meer drinken, minder stoken, minder seks, meer goedkope mossels en roggebrood, op de buiten gratis kamiele- en lindeblommen trekken voor gratis thee i.p.v. koffie, meer vellen en triepen van het slachtafval en koevoet eten in plaats van bouillie! Het kwam tot opstootjes tegen de preek van de deze kakmadammen en de spotzieke Gentenaars lanceerden het rauwe 'Koevoetlied' als carnavalshit 1857! 'Ja, koevoet es beter dan boullie moar madame de predikant eet liever een end saucie!'. Wel wat anders dan 'Needrig stille timmerman'!

Toen de Vlaamsgezinde Jan De Ridder en Cies Bilén, de kapneuze, in de lente van 1857[2] de eerste industriële vakbeweging oprichten – Moysons vriend Adophe Dufranne had de statuten van

de spinnersvakbond opgesteld, vergeten we niet dat Bilen ongeletterd was! - moest er nog veel in de duik gebeuren: 'betogingen' waren 'processies', 'weverkensmesdag' in januari met een mis voor de afgestorven leden[3] werden werd gebruikt als dekmantel om gewoon te kunnen samenkomen, stakingskassen werden vermomd als ziekenkassen... In juni, 3 maanden na de eigenlijke stichting woont Moyson voor de eerste maal, in Ledeberg N.B., een vergadering van de spinnersvakbond bij[4]. Hij ontpopte zich al snel tot de eerste 'organische intellectueel' in de arbeidersbeweging. Volgens een ooggetuige, 'een vriend der waarheid' (iemand uit de onmiddellijke omgeving van De Ridder of Bilen) 'luisterde hij alles goed af en hoorde al hetgeen de werkman te verduren had van zijne meesters. Alle zondagen was hij daar en wees de werklieden den rechten weg om hun lot zedelijk en stoffelijk te verbeteren'. De Gentse textielarbeiders klopten toen immers een 75-urenweek (Paul Verbauwen gewaagt bij sommigen soms van 90 tot 100 uren!; 'Een vriend der waarheid' heeft het over 80 à 90 u!) en moesten 's zondags gedurende 3 à 4 uren de fabriek kuisen. 'In 1857 brak eene bijna algemeene werkstaking onder de fabriekswerkers uit (Verbauwen p 29). De eisen waren, naast loonsverhoging, de afschaffing van het zondagswerk en van de praktijk dat zij de reparaties aan de eigen getouwen moesten bekostigen[5]. De fabrieken werden één voor één per lottrekking uitgekozen. De werklieden van de uitgekozen fabriek gingen hun werkboekje halen en plaatsten zich zo in opzegging, hetgeen wettelijk toegelaten was. Omdat de patroons aanvankelijk verbouwereerd waren, was de actie een succes en 'bracht honderden nieuwe leden aan beide vereenigingen'. Er kwam wel een sterke reactie: de kas werd in beslag genomen. Vele stakers vliegen achter de tralies: de Ridder en ondervoorzitter Sedeyn wel 9 maanden! De analfabete Bilen ging vrij precies omdat er geen brieven konden gevonden worden die zijn medeplichtigheid aan samenspanning konden bewijzen.

Moyson verslaat de acties in het Antwerps liberaal blad 'De Schelde' (Wat baes Kimpe vraagt'(Middeleeuwse Gentse held tegen onderdrukking en symbool van vrijmoedig spreken)) en dicht hekeldichten 'Koeivoet' en 'Wraak, Arteveldes geest, ontwaak'. Verder eisen van de prille arbeidersbeweging, die in de volgende acties werden geponeerd: een eenvormige ontslagprocedure, geen kinderarbeid beneden de 11 jaar, elfurendag voor de vrouwen, overal toiletten in de fabrieken en het verplicht afdekken van draaiende delen van machines, "afschaffing van het winkelhouden (het zgn. trucksysteem) der fabriekanten, bestuurders en meestergasten, die de werklieden dwongen bij hun aan duren prijs te koopen, en tot het doen eindigen van den diefstal door fabriekanten op de werklieden gepleegd, en die daarin bestond, dat de geweeftde stukken langer waren dan men ze betaalde" (knoeien met de meetapparatuur; Verbauwen p 32); dat stukken zes meters langer waren dan zij betaald werden (Verbauwen p 37). Niet onbelangrijk is ook het lidmaatschap dat Moyson in 1858 aanging bij het leesgezelschap van het liberale Van Crombrugghegenootschap. De alfabetisering van de arbeiders was een van de sleutels tot ontvoogding van de arbeidersklasse en dit leesgezelschap zou dan ook als voorbeeld dienen voor het zeer succesvolle 'leesgezelschap der wevers'.

Door zijn persoonlijke moeilijkheden verliet Moyson in de zomer van 1858 Gent voor Brussel. Daar kwam hij terecht in de kringen van Lucien Jottrand, de republikeinse revolutionair van 1830, die vond dat de revolutie verraden was: de proletarische revolutie was immers ten volle gerecupereerd door de kerk en de loge. Jottrand ijverde de rest van zijn leven voor de 'regtzinnige toepassing' van de grondwet nl. de vrijheid van vereniging, vergadering enz. Hij poogde ook naast de katholieke en liberale partijen een derde macht op de been te krijgen die democratisch, gematigd republikeins, Vlaamsgezind en voor de ontvoogding van de arbeiders ijverde. Niet voor niets werd hij in 1856-'57 voorzitter van de Vlaamsche Grievenscommissie, wier gematigde aanbevelingen dode letter bleven. Moyson werd in Brussel lid van 'Vlamingen Vooruit', een bundeling van flaminganten, liberale progressisten en aspirant-syndicalisten. Het is duidelijk dat Brussel met zijn eerder ambachtelijke industrie eerder fungeerde als smeltkroes van allerlei revolutionaire en vooruitstrevende ideeën en theorieën, terwijl Gent met zijn moderne gemechaniseerde industrie het ideale proeffterrein was om een en ander uit te testen: in 1859 sloot, aldus Verbauwen "de Werkersbond zich bij eenen Vlaamschen Bond van Gent aan. De werklieden zogen alsdan aan de borst van het flamingantisme en putteden nieuwen moed aan die onuitdroogbare bron. Nauwelijks had Emiel die loffelike daad vernomen, of hij vloog naar Gent om zijne lievelingen geluk te wenschen." Hetzelfde jaar had "deze moedige kampioen van de Vlaamsche zaak", aldus 'een vriend der waarheid' ook zijn bijtend satirische Colonne du congres geschreven, dat eindigde met:

*“Adieu Colonn’, uw steen en brons
zijn Frans tot in hunne ornamenten
maar toch zit er iets in van ons
ze zijn betaald met onze centen.*

In december 1858 was Moyson ook naar Gent gekomen om te spreken op de eerste burgerlijke begrafenis die daar ooit plaats had nl. die van zijn vriend Adolphe Dufranne. Op aandringen van Moyson zouden de twee weversmaatschappijen die na ruzie en splitsing waren ontstaan zich aansluiten bij de Internationale.

[1] ‘Als spreker (op een patronale monstermeeting in Spiegelhove in 1856?) trad op M. Van Loo, destijds bestuurder der fabriek van M. Hooreman. In zijne rede zette hij de grieven der Gentsche fabrikanten uiteen, maar sprak tevens van de Engelsche Trade –Unions en legde nogal duidelijk de vereenigingen der Engelsche werklieden, hun doel en streven, uit’ (Verbauwen p 28)

[2] ‘In den beginne was de opkomst gering. Drie, zes, tien wevers beantwoordden de eerste oproepen. Doch de inrichter lieten zich niet ontmoedigen...’ (Paul Verbauwen p 29)

[3] ‘De Gentsche arbeiders waren eene halve eeuw geleden nog zeer behoudsgezind, als gevolg van hunne gehechtheid aan den katholieken godsdienst, -evenals de Vlamingen in het algemeen.- Als bewijs kunnen wij aanhalen dat alle jaren op weversmestdag de leden der Broederlijke Wevers in stoet, met vaandel aan het hoofd, naar Sint Annakerk trokken, tot het bijwonen der mis aan hunnen patroon opgedragen (Verbauwen p 39)

[4] ‘De Maatschappijen werden overal bespied, verjaagd door de overheid. De spinners waren eindelijk, mids de grondwet aan het nevelige brein van den burgemeester van Ledeberg te doen herdenken, erin gelukt in die voorstede van gent een lokaal te vinden. Daar kwam Moyson ze voor de eerste maal bezoeken op eenen zondag van juni, voortaan was hij alle zondagen op zijnen post. ‘Dikwijls sprak hij met het heilig vuur van menschenliefde, en spoorde de werkers aan tot eendracht en eenheid, schreef somtijds liedjes en manifesten die hij deed drukken en uitdeelen’. Moyson kwam den pas afgestoreven Eugeen Zetternam in de leiding van de werkersbeweging vervangen. Zijne verkleefdheid voor het volk was onbegrensd en hij trachtte die verkleefdheid door andere zijner makkers te doen deelen. Dikwerf bracht hij eenen wever of eenen spinner in het lokaal van ‘T Zal wel gaan. De Werkerszaak verwierf er eenen tweeden medestrijder, den jongen filosoof Adolf Dufrane. Eilaas! Deze laatste bleef niet lang de lieveling van vreugde en geluk. Den 13den december 1858, stond heel de stad Gent in rep en roer. De alombekende en beminde jongeling was slechts een lijk, -tot dien tijd ongehoord feit, - hij zou, zonder tusschenkomst van den priester, ter aarde worden besteld. Professors, studenten en werklieden vormden den stoet. Verscheidene lijkredenen werden aan het graf uitgesproken. Moyson kwam ook een roerend vaarwel zeggen aan zijnen diepbetreurden vriend, aan zijnen moedigen medestrijder.’ (Verbauwen p 174-175)

[5] ‘In het jaar 1857 waren ze reeds machtig geworden. Eene algemeene werkstaking brak los: gedwongen werk des zondag ‘s morgens om de molens te kuischen na een tachtigtal uren arbeid, -de kosten van olie, licht en schade die getouwen en molens ondergingen, op het loon afgetrokken, -gedwongen aankoop van ellegoederen en dranken bij de meestergasten, -diefstal op het loon (de geweeftde stukken waren langer dan ze betaald werden). Ziedaar de bijzonderste grieven der werklieden.’ (Verbauwen p 173-174)

In het boek “*Drang naar het Oosten*”(*) maakt historicus **Frank Seberechts** korte metten met het collaboratieverhaal van de “*Vlaamse idealisten die in het Oostfront het goddeloze communisme van de Sovjet-Unie gingen bestrijden, maar geen misdaden pleegden*”. Aan dit verhaaltje maakt de historicus een einde. Frank Seberechts, zelfs afkomstig uit de Vlaamse Beweging, kon tijdens zijn omvangrijk onderzoek niet anders dan de bloedige werkelijkheid onder ogen zien.

Oostfrontstrijders waren voor alle duidelijkheid geen exclusief Vlaams fenomeen. **Frank Seberechts**: “*Ik wilde met mijn boek achterhalen wat zich precies aan het oostfront heeft afgespeeld. Daar bestond bij ons nog geen wetenschappelijk werk over. In Nederland en Scandinavië hebben historici uitgezocht dat Nederlanders, Denen, en Noren misdaden hebben begaan tegen de Joden en de Russische burgers. Het zou vreemd zijn als de Vlaamse Oostfronters dat niet hadden gedaan. In de wereld heb je drie plaatsen waar de collaboratie expliciet wordt goedgepraat: de Baltische staten, Kroatië en Vlaanderen*”.

Orgie van oorlogsmisdaden

In Vlaanderen bestond de kern van Vlaamse Oostfronters (samen met Nederlanders) uit een 10.000 vrijwilligers van het Vlaams Legioen, vanaf 1943 omgevormd tot *SS-Sturmbrigade Langemarck*. Daarnaast waren er 4.000 landgenoten actief in de *Nationalsozialistisches Kraftfahrkorps (NSKK)* dat vervoersopdrachten uitvoerde. Ook werkten er zowat 3.000 Vlamingen voor de *Organization Todt (OT)*, een groep voor militaire infrastructuurwerken. Nog duizenden andere Vlamingen dienden in zowat alle eenheden van het Duitse leger. In totaal waren er ongeveer 20.000 Vlamingen actief betrokken bij directe of indirecte militaire operaties, de moorden op joden, partizanen, mannen en vrouwen aan het Oostfront. De auteur plakt er Vlaamse namen op. Frank Seberechts schetst in het boek een reeks voorbeelden waarin Vlaamse Oostfronters actief betrokken waren bij de oorlogsgruwel.

Zo werden ze vanaf het najaar van 1941 daadwerkelijk ingezet aan het front bij Leningrad. Deze stad moest volgens Hitler van de aardbodem verdwijnen samen met de bevolking, die werd uitgehongerd. Het werd een strijd op leven en dood. **Marcel Behaegel** schrijft zijn ouders hoe zijn eenheid ingekwartierd werd in een dorp “*dat we moesten beschermen tegen de mogelijke aanvallen van Russen. De eerste dag dat we toekwamen maakten we 9 krijgsgevangenen die gefusilleerd werden.*” Vlaamse Oostfronters keken niet op een oorlogsmisdaad min of meer. Gewonde Russische soldaten werden zonder pardon afgemaakt. **Jozef Lemaire** legde aan zijn ouders uit waarom dat nodig was. “*Vinden we er (= Russische soldaten) die zijn blijven liggen, een knal en een steek (met de bajonet red.) en 't is uit met hen. Anders schieten die zwijnen u in den rug of zoiets. Om zoo iets te zien moet je wel hard zijn. In het begin was het voor mij ook erg, maar 'k ben het te boven gekomen.*” Zo mogelijk nog brutaler werd er opgetreden tegen Russische partizanen die achter de linies de Duitse veroveraars en hun hulptroepen in de rug aanvallen. **Albert van den Abeele** schreef op 23 november 1941 naar zijn familie in Vlaanderen: “*We zagen in een boom 2 jonge opgehangen Russen bengelen. Het waren de eerste en ook wel niet de laatste. Blauw, grauw en stijf van de koude hingen ze daar. Hun benen waren samengebonden. Ze waren mager. Op hun borst hing een beschreven karton. Ja, men is hier niet gemakkelijk met die aziatische vagebonden die Europa en ook wel ons duurbaar Vlaanderen als een vloed zouden overstroomd hebben*”. **Josephus van Sweefeld**, een SK-OT-er (Schutzkorf-Organisation Todt), vertelde in 1943 hoe *honderden Russische vrouwen en mannen werden opgehangen en dat hij zelf deelnam aan die terechtstellingen*.

Jodenhaat

In tegenstelling tot wat vaak beweerd wordt, had de Holocaust geen geheimen voor de Oostfronters. Er zijn voor de auteur allerlei overtuigende getuigenissen van verwijzingen naar ‘jodenkampen’. Oorlogscorrespondent **Frans Van Immerseel** tekende in het

tijdschrift de SS *Man* portretten van mensen die hij in Rusland ontmoette. Naast de tekening van een armoedige man met verwarde haren en lange baard stond: “*Een mensch? Neen, een oostjood!*” Als oorlogsverslaggever van de SS bezocht **Oswald Van Ooteghem**, later parlamentslid voor de Volksunie, het getto van Lviv. In zijn verslag in de SS *Man* schreef hij: “*De Joden zijn god- zij- dank in ghetto’s samengebracht zoodat uitroeien van hun invloed en streken ook langzaam maar zeker voorwaarts gaat*”. Waffen-SS-er **August Buyl** schreef in een lezersbrief naar *Volksche Aanval*, het blad van de antisemitische club *Volksverwering*: “*We hebben hier in de laatste weken een heel deel Joden weggeknipst. Eersten zijn er toch teveel, en tweedens moeten we plaats maken voor de ‘Vlaamsche’ Joden*”. Een aantal Vlaamse Oostfronters werd ingeschakeld in de bewaking van concentratiekampen. De auteur stootte in het Duitse Bundesarchiv op een aantal steekkaarten van Vlaamse kampbewakers van Auschwitz, waaronder **Jozef Kaufman** van Schaarbeek. **August Buyl** hielp in het voorjaar van 1944 bij geneeskundige proeven op gevangenen. Vraag van de auteur: Was hij misschien assistent van de Luikse SS-arts **Hans Delmotte**, die toen in Auschwitz wetenschappelijk onderzoek voerde naar vlektyfus en daarvoor honderden gevangenen doodde?

Witte ridders?

In het algemeen was de Vlaamse pers vrij discreet over het nieuwe boek van F. Seberechts. Behalve in het weekblad *Knack* (23 januari jl.) en *Humo* (22 januari jl.). Het is typisch voor het Vlaanderen van vandaag, waar kleinburgerlijk Vlaanderen de kunst verstaat om ongemakkelijke waarheden weg te moffelen en te doen alsof ze niet bestaan: dat geldt voor het Oostfrontverleden, maar ook in bijv. de actuele dossiers zoals de huizenhoge armoede voor honderdduizenden Vlamingen, de voedselbanken, de woningnood, ... “*De Vlaamse Oostfronters waren geen witte ridders die een nobele strijd voerden voor het Vlaamse vaderland, voor de bloei van kerk en godsdienst, tegen het vermaledijde communisme. Oostfronters namen deel aan alle aspecten van de vernietigingsoorlog die de nazi’s tussen 1939-1945 voerden in Oost- en Centraal Europa*”. **De schrijver laat niks geheel van de Oostfronter als “nobele idealist”**. Hij verwijst bijv. naar tientallen Vlamingen en enkele Franstalige Belgen die deelnamen aan het drama van het zeeplaatsje *Palmnicken*, nu Pools. Daarbij zijn 2.500 Joden op dodentocht gestuurd langs de Oostzee, omdat zij de kampen moesten verlaten voor het oprukkende Rode Leger. Wie de tocht overleefde, werd met kogelsalvo’s de ijsskoude zee ingejaagd en stierf. De schrijver verwijt de Vlaamse collaboratiekringen de rollen te hebben omgedraaid. Ze draaiden de slachtofferrol om. De witte ridder moest zich verdedigen tegen de gore Russische partizanen. Frank Seberechts: “***Terwijl je natuurlijk moet afvragen: wat zaten ze daar (red. 2-3000 km van huis) te doen?***”

Mislukte kolonisatie

De oostelijke gebieden moesten niet alleen vernietigd worden, maar ook van nul worden opgebouwd als kolonies van het Duitse rijk. “*Lebensraum*” was het centrale ordewoord na de verovering van de immense gebieden. **Hilaire De Vos** schreef hierover in De SS *Man* op 22 november 1941: “*Door de wereldomvattende zegepralen in het oosten van dit jaar 1941 heeft het lotsbestel onzen Führer Adolf Hitler de in duizend jaren slechts éénmaal voorkomende gelegenheid geschonken den sedert eeuwen ingezette “Drang nach Osten” een bekroning te geven zoals de stoutste Rijksbouwers er nooit een hadden durven dromen. De groote taak van het Rijk is door de eeuwen steeds geweest: onze Duitse levensruimte naar het Oosten uit te breiden. We stikken geestelijk en lichamelijk in onze petieterige landjes. Sluit ons niet op achter kunstmatige grenzen. Alleen het bloed beveelt...de grote trek vangt weer aan. Wij neen deel aan de eeuwige ordeningstaak van het Rijk.*” Nadat de gebieden gezuiverd werden van Joden en Slaven moest dus een kolonie uit de grond gestampt worden *in een uitgestrekt gebied*. En dit in de ruwste koloniale stijl. België had de nazi’s niet nodig om in Congo de zwarten te onderdrukken, te verminken en uit te moorden (cf. de schitterende VRT-uitzending “*Kinderen van de Kolonie*”). De oorspronkelijke bewoners in de veroverde gebieden van Oost-Europa werden hoogstens als slaven ingezet. De Vlaamse Oostfrontstrijders traden in het Oosten op als de kolonialen in Congo. De Slavische bevolking werd er ook als minderwaardig beschouwd, die je straffeloos kon mishandelen, verminken en vermoorden.

Van de 'Germaanse' kolonisatie kwam echter niet veel in huis. Werknemers, zelfstandigen, ondernemers en boeren in Vlaanderen werden door Hitler gelokt met aantrekkelijke voorstellen, maar waren moeilijk te vinden om zich in het Oosten te vestigen en het avontuur aan te gaan. Wat meespeelde: de oorlogskansen keerden vrij snel waardoor er nog minder animo was. Het duizendjarige rijk van Hitler in het Oosten zou voor een andere keer zijn.

De zwar(t)e erfenis in Vlaanderen

In de loop der jaren is de flamingant Frank Sebrecchts naar zijn zeggen ook anders gaan aankijken tegen de *“onrechtvaardigheid van de repressie”*, die jarenlang zorgvuldig werd gecultiveerd als bewijs van de verknechting van Vlaanderen door België. F. Sebrecchts: *“Uit wetenschappelijk onderzoek is intussen gebleken dat die veel minder onrechtvaardig was dan in Vlaams-nationalistische kringen wordt aangenomen. Veel Vlamingen, stonden in de oorlog aan de foute kant.”*

Het vernietigings- en kolonisatieavontuur van de nazi's ging letterlijk in rook op. Vele Oostfronters hadden spijt, niet van hun misdaden, maar van het feit dat ze de oorlog verloren hadden. Vlaamse Oostfrontstrijders sneuvelden of kwamen verminkt en gebroken terug, overleden voortijdig of pleegden zelfmoord. In de Koude Oorlog erna namen zij of soms hun kinderen hun plaats terug in, in het Oostfront, nu als propagandaoorlog met het *Vlaams Oost-Europeaan Komitee (VOEKO)* of in colleges waar **Werenfried Van Straaten**, alias de "spekpater" zijn koudeoorlogsspeechen kon geven (**Bruno De Wever** gaf openlijk toe in het VRT-programma *“Alleen Elvis blijft bestaan”* (2013) dat hij geheime missies naar Moskou uitvoerde). In het VRT-programma *“Kinderen van de collaboratie”* (2018), namen de meesten afstand van de ontsporing van hun ouders. Toch kwamen er nog een aantal van de *“noyau dur”* aan het woord, met o.m. dhr. **Jan Tollenaere** die in volle uitzending de Joden nog altijd *parasieten* noemt. Er is ook het boek van **Kristien Hemmerechts** met *“Het verdriet van Vlaanderen”* (Uitgeverij De Geus, 2019, 352 blz.), waarin de broers **Hein en Toon Van den Brempt** aan bod komen, wier vader een SS-er was. De verzamelbak van de *“noyau dur”* was het Sint-Maartensfonds. Een **Toon Van Overstraeten** (overleden, voormalig senator van de Volksunie) stelde duidelijk dat wat zij gedaan hadden verkeerd was. Als je de binnenlandse collaboratie in rekening neemt (niet alleen het Vlaams nationalisme maar de **Leo Delwaides (CVP)** en de **Hendrik De Mans (BSP)** van de traditionele partijen) plus de Vlaamsnationale Oostfrontstrijders, dan mag je zeggen dat heel Vlaanderen doordrenkt is van de erfenis van de collaboratie. Van directe daden tot aanhanger van geheel of gedeeltelijk het ideologische verhaal. Met straatnamen erbij naar priester **Cyriel Verschaeve** bijv.

In die context moet het dan ook niet verwonderen dat Frank Sebrecchts vaststelt dat we: *“In Vlaanderen geen enkele cultuur hebben om het verzet te herdenken, laat staan er waardering voor hebben. Geen kip kent de namen van verzetsstrijders als **Louis Van Brussel, Marcel Louette.**”* Of een **Jef Van Extergem, Albert De Coninck, Bert van Hoorick**.

(*) **Drang naar het Oosten, Vlaamse soldaten en kolonisten aan het oostfront. Frank Sebrecchts, 324 blz. Uitgeverij Polis (Pelckmans uitgevers nv, www.pelckmansuitgevers.be),2019.**

De Amerikaanse imperialistische misdaden met het oog op de controle over landen en grondstoffen en volkeren gaat ver terug in de geschiedenis. Venezuela is vandaag het laatste in de rij vanuit Washington georganiseerde of gesteunde pogingen tot staatsgreep. De strijd voor soevereiniteit en democratie van de volkeren op deze planeet vindt vandaag zijn grootste vijand in het imperiale Washington.

De Amerikaanse imperialistische misdaden, met miljoenen slachtoffers, reiken ver terug in de geschiedenis van de Verenigde Staten. Denk aan de bloedige Amerikaans-Mexicaanse oorlog in de 19^e eeuw met heel wat gebiedsverlies voor Mexico. Denk aan Amerikaanse oorlogen tegen Spanje (Filipijnen, Caraïben, Spaans-Indië), in deze eeuw de provocatie in de Golf van Tonkin-Vietnam die de VS op grootschalige wijze het alibi gaf om met 500.000 militairen oorlog te voeren in Vietnam. Denk aan de talloze staatsgrepen gesteund en geregisseerd vanuit Washington in Zuid-Amerika. De bekendste is de staatsgreep van generaal **Augusto Pinochet** (vriend van **Margaret Thatcher**) in Chili die in 1973 er een militaire dictatuur installeerde. Hij verdreef er gewelddadig de democratisch verkozen linkse president **Salvador Allende**, met actieve steun van de CIA en *secretary of state* (minister van Buitenlandse Zaken) **Henry Kissinger**. We verwijzen ook naar de militaire interventies en “regime change” in Panama en Granada in de jaren tachtig van vorige eeuw. En de “*low intensity conflicts*” in Centraal- Amerikaanse landen zoals El Salvador, Nicaragua, Guatemala, Honduras, ... met het gebruik van doodseskaders en terreur.

Regime change

Sinds enkele decennia beleven we een nieuw hoofdstuk in het Amerikaanse imperialisme tegenover strategische, en grondstofrijke landen of regimes die een ander economisch ontwikkelingsmodel vooropstellen en een eigen, soevereine weg volgen. We verwijzen naar de NAVO-oorlogen in Joegoslavië in de negentiger jaren, de oorlogen in Afghanistan, Irak, Libië, de staatsgreep in Oekraïne met steun van neoliberalen **Guy Verhofstadt** en extreemrechtse milities, ... Deze oorlogen brachten geen democratie maar chaos, geweld, sektarisme, armoede, ... Het is in feite een tactiek van de “verschroeide aarde”. Ze verlopen ongeveer volgens hetzelfde schema: demonisering van de leiders, economische oorlog, alle mogelijke subversieve tactieken met een intense propagandaoorlog van leugens (massavernietigingswapen in Irak bijv.) en indien dat niet helpt een “humanitaire oorlog”. Een van de belangrijkste stenen des aanstoets zijn daarbij pogingen om komaf te maken met de dominantie van de dollar als internationaal betaalmiddel en die naar andere betaalmiddelen zoeken voor hun internationale handelsrelaties.

Venezuela

Vooraleer bommen gedropt worden gaat er een intens bombardement van propaganda vooraf. In Venezuela is het propagandaoffensief één van de langste in de geschiedenis. Dat begon in 1999 toen de linkse **Hugo Chávez** tot president verkozen werd kwam en begon met de “*Bolivariaanse revolutie*”. Miljarden dollars werden uitgegeven voor mediapropaganda, die de schuld van de economische sabotage en moeilijkheden op het vlak van mensenrechten eenzijdig in de schoenen van de president H. Chavez en **Nicolas Maduro** geschoven.

De huidige oorlog van de VSA tegen president N. Maduro gaat niet om de persoon van de president, aangezien Washington zijn voorganger Hugo Chavez ook wilde liquideren middels een staatsgreep in 2002. Terwijl Hugo Chavez de succesrijkste politicus van zijn land was in het aan de macht komen via een democratisch verkiezingsproces. Dat proces werd door de ex-president van de VS, Jimmy Carter als controleur van het

verkiezingsproces, beschreven als het beste in de wereld. Toch noemden de presidenten **George Bush jr., Barack Obama** en **Donald Trump** de Venezolaanse leiders dictators.

Onder president B. Obama werd aan het kleine Venezuela de status van bedreiging van de Amerikaanse veiligheid gegeven, wat militaire interventie tot gevolg kan hebben. President H. Chavez werd door een staatsgreep van de Venezolaanse rechtse oligarchie in samenwerking met de Amerikaanse ambassade uit zijn macht ontzet en gevangengenomen in 2002. Dankzij de massale volkssteun en de loyaleiteit van het leger duurde de staatsgreep maar 48 uren en werd Hugo Chavez in zijn functie van president hersteld.

Nieuwe poging tot staatsgreep

De nieuwe poging tot staatsgreep van enkel dagen geleden is dus het voorlopige einde van een lange geschiedenis. Een voor het bredere publiek onbekende figuur, **dhr. Guaidó**, die echter al jaren meedraait in de kringen van de door Washington gesteunde rechtse oppositie en ook in de VS aan een van de vele rechtse denktanks werd opgeleid, riep deze week zichzelf uit tot president en zweerde zichzelf in. De eed was nog nauwelijks uit gesproken of Washington erkende de tegen alle wettelijke regels aangestelde president, gevolgd door zijn vazallen in Zuid-Amerika en West-Europa. Deze poging tot staatsgreep was lang en grondig voorbereid. Deze poging tot staatsgreep gebeurde ook nadat de extreemrechtse **Jair Bolsonaro** president was geworden in Brazilië. Ook werd Columbia onder extreemrechtse leiding “geassocieerd” lid van de NAVO.

Deze poging tot staatsgreep vindt natuurlijk niet in het luchtledige plaats. Guaidó en zijn medestanders rekenen erop dat zij op de steun zullen krijgen van een significant deel van de Venezolaanse bevolking. Het bolivariaanse project heeft natuurlijk nooit kunnen rekenen op geestdrift bij de met het VS-imperialisme verbroederde grootburgerij, die zich hierdoor in haar rechtstreekse belangen bedreigde zag. Maar door de verergerende economische crisis in het land, met een drastische daling van het BNP, hyperinflatie en een aantasting van de openbare dienstverlening, ten gevolge van economische sabotage maar ook van het in elkaar stuiken van de olieprijs, gokken de coupplagers op voldoende steun voor hun staatsgreep – of onvoldoende bereidheid om de regering-Maduro te verdedigen – bij de bredere, armere lagen van de bevolking, die steeds de steunbasis voor het bolivarisme is geweest.

Sinds het begin van de bolivariaanse revolutie nu twintig jaar geleden, en zeker in de beginjaren, heeft dit veel enthousiasme wakker gemaakt bij linkse soevereïnisten, en dit over heel de wereld. President Chávez was de zichtbaarste woordvoerder van een nieuw Latijns-Amerika, dat zijn nationale en economische soevereiniteit ten aanzien van de VS bevestigde en de neoliberale ‘Washington-consensus’ uitdaagde. Voor het eerst werd de inkomsten van Venezuela’s grondstoffenrijkdom massaal ingezet voor herverdelingsprogramma’s ten voordele van de bevolking. Er werd werk gemaakt van toegankelijke, gratis gezondheidszorg en van onderwijs. Tegelijkertijd werd de basis gelegd voor een verdieping van de democratie, niet alleen via de permanente afzetbaarheid van verkozenen, maar ook op de werkvloer en in de wijken, op basis van wijkraden. Velen zagen en zien hierin dan ook bouwstenen voor een “socialisme van de 21e eeuw”.

Dat mag ons echter niet blind maken voor de problematische aspecten van het gevoerde beleid. Zoals her en der opgemerkt, is de economische basis van de Venezolaanse economie niet veranderd. De economie blijft teren op enerzijds het uitputten van zijn natuurlijke grondstoffen (“extractivisme”), in de eerste plaats olie, voor de export, en anderzijds grootschalige exportlandbouw die gebaseerd is gebleven op grootgrondbezit en de vernietiging van tropisch bos. Naast de negatieve gevolgen die dit voor het ecosysteem heeft, ondergraaft deze afhankelijkheid van de prijzen op de oliemarkt ook de houdbaarheid op langere termijn van het economische model en de

herverdelingsmechanismen die erop gebaseerd zijn en daarmee ook de economische soevereiniteit van het land. Chávez en Maduro zijn binnen de kapitalistische context gebleven, zijn niet overgegaan tot massale kapitaalsontoeigening en het overgrote deel van 's lands BNP is bijgevolg nog steeds in handen van dezelfde personen en kringen als voor Chávez, wat zich vertaald heeft in een grote kwetsbaarheid voor boycots en kapitaalvlucht. Chávez' herverdelingsprogramma's zijn, net als een groot deel van het staatsapparaat, bovendien ten prooi gevallen aan de reeds voordien woekerende corruptie en aan cliëntelisme. Ondertussen gaat het tussen regering en oppositie hard tegen hard en is er van een "normaal" vreedzaam politiek proces al lang geen sprake meer.

Op dit ogenblik lijken de meeste Venezolanen echter niet bereid zich achter de rechtse oppositie te scharen. Niet verwonderlijk, als je beseft dat het om de erfgenamen gaat van politici en groeperingen die nog niet zo heel lang geleden de rijkdommen van het land voor hun eigen bankrekening plunderden en neoliberale privatiseringsmaatregelen met bloedige repressie doordrukten.

Het Venezolaanse leger: "Loyaal ja, verraad nooit"

De poging tot staatsgreep lijkt dan ook voorlopig te mislukken. Het Venezolaanse leger blijft achter de legitieme president N. Maduro staan. Op 24 januari jl. betuigde de voltallige generale staf onder de leiding van Minister van Defensie generaal **Vladimir Padrino Lopez** zijn loyauteit aan president N. Maduro. De generaal verklaarde: ***"Ik waarschuw het Venezolaanse volk voor een staatsgreep tegen de instituties, de democratie, tegen onze Grondwet en tegen onze legitieme president Nicolas Maduro. We hebben een schandelijke gebeurtenis meegemaakt. Een man die zijn hand opsteekt en zichzelf tot president uitroept van de Bolivariaanse Republiek Venezuela. Dat is een zeer ernstige zaak die de rechtsstaat aanvalt en de vrede van alle Venezolanen bedreigt. Wat we gezien hebben is pervers. De gewapende strijdkrachten van Venezuela, trouw aan de tradities van de Bevrijder Simon Bolivar, zullen nooit een president aanvaarden die opgedrongen werd door obscure belangen, en buiten de wet zich aangesteld heeft. De Venezolaanse strijdkrachten zullen zich nooit onderwerpen aan een vreemde mogendheid of aan een regering die niet democratisch verkozen is door het Venezolaanse volk"***. Acht generaals, die strategische regio's bevelen, hebben vooraf hun "loyauteit en absolute gehoorzaamheid" aan president Nicolas Maduro verklaard in een geschreven boodschap die op de openbare omroep werd uitgezonden. ***"Loyaal ja, verraad nooit"***, riepen na de persconferentie de verzamelde generaals o.l.v. V.P. Lopez in een allusie op de overleden ex-president Hugo Chavez (1999-2013).

Daarnaast is het ook een gegeven dat de macht van de VS, ook in Latijns-Amerika, is afgekald – een proces waar ook Venezuela zijn steentje toe heeft bijgedragen. Concurrerende grootmachten wezen de poging tot staatsgreep af en spraken hun steun uit aan president Nicolas Maduro. Rusland reageerde scherp bij mode van president **Vladimir Poetin** en Buitenlandminister **Sergej Lavrov**, die de VS verantwoordelijk achten en opmerken dat die alle internationale rechtsregels aan zijn laars lapt. Ze waarschuwen de VS geen militaire aanval te ondernemen tegen Venezuela, een land dat zij een ***strategische bondgenoot*** noemen. Ook China verwerpt de poging tot staatsgreep van de Verenigde Staten om dezelfde redenen als Rusland. Mexico en Paraguay stelden een dialoog voor tussen de verschillende krachten in Venezuela; binnenkort vindt er een vergadering van "neutrale" landen rond de kwestie plaats.

Europa

In **Europa** was de Franse president **Emmanuel Macron** er als de kippen bij om de poging tot staatsgreep te steunen. Linkse soevereinistische partijen in Europa veroordelen de poging tot staatsgreep. Onder meer de SP-Nederland en Die Linke in Duitsland. In Frankrijk, veroordelen de partij La France insoumise en de PCF de poging tot staatsgreep.

Jean- Luc Mélenchon, fractieleider van 'Insoumise' reageerde scherp op de erkenning van de poging tot staatsgreep door president Emmanuel Macron. In een tweet schrijft J.L. Mélenchon: *Dhr. E. Macron noemt de verkiezing van N. Maduro illegitiem. Maar de extreemrechtse poging tot staatsgreep gesteund door Trump en Bolsonaro van Brazilië is het "herstel van de democratie". Dat is ongelooflijk!* **Fabien Roussel**, secretaris-generaal van de Franse KP stelt het als volgt: *"Ik ben verwonderd dat president E. Macron de verkiezing van N. Maduro als illegitiem beschouwt en de poging tot staatsgreep steunt, terwijl de legitimiteit zelf van dhr. Macron kan betwist worden met 24% van de Fransen die hem verkozen. Na 18 maanden aan het bewind wordt zijn beleid door 75% van de Fransen afgekeurd en wordt hij geconfronteerd met een sociale revolte"*. Binnen de Belgische staat lijkt wat zich links noemt en parlementair vertegenwoordigd is – sp.a, Groen en zelfs PvdA – zich echter in stilzwijgen te hullen. Dat belette Kathleen Van Brempt alvast niet om in het Europees Parlement voor de erkenning van Guaidó te stemmen, net als de vertegenwoordigers van CD&V, N-VA, Open VLD, en Vlaams Belang. Wel moet – ere wie ere toekomt – gezegd dat Bart Staes tegen heeft gestemd.

Solidariteit voor de Venezolaanse soevereiniteit

Onze rol in Vlaanderen bestaat erin druk te zetten op de regeringen en instellingen die menen ons te vertegenwoordigen om geen steun te verlenen aan de poging tot staatsgreep – net uit respect voor de soevereine wil van het Venezolaanse volk. Maar ook vanwege het besef dat een door de VS gesteunde machtsovername geen oplossing zal brengen voor de zwakten van het huidige bolivariaanse project, maar wel de vooruitgang die ermee werd geboekt zal terugdraaien. Zoals een aantal Latijns-Amerikaanse sociale actoren in hun "Internationale Verklaring tegen imperialistische interventie in Venezuela en voor een democratische oplossing door en voor de Venezolaanse bevolking" stelt: **"De uitweg uit de diepe crisis die de Venezolaanse samenleving ondergaat dient vreedzaam en grondwettelijk te zijn en de soevereiniteit van het Venezolaanse volk te herstellen."**

Internationale Verklaring tegen imperialistische interventie in Venezuela en voor een democratische oplossing door en voor de Venezolaanse bevolking

Naar aanleiding van de escalatie van de politieke situatie in Venezuela, waar een door de VS en andere staten gesteunde staatsgreep dreigt, publiceerde een aantal Latijns-Amerikaanse academici en sociale actoren een verklaring. Omdat wij menen dat hierin een interessant standpunt wordt weergegeven, dat ingaat tegen het bij ons geldende zwart-witdenken en vertrekt vanuit de essentiële bekommernis van de soevereiniteit van het Venezolaanse volk, hebben wij het initiatief genomen deze verklaring te vertalen, in de hoop dat deze ook in Vlaanderen het debat zal voeden.

Venezuela gaat momenteel door een crisis zonder voorgaande die in de recente jaren steeds erger geworden is om het dramatische punt te bereiken waarin ze alle aspecten van het leven aantast. De openbare dienstverlening is in elkaar gestuikt evenals de olie-industrie, het BNP is dramatisch naar beneden gegaan, er is hyperinflatie, een duizelingwekkende toename van de armoede, de vlucht van miljoenen Venezolanen naar het buitenland. De politieke onrust is geëscaleerd tot een extreem gevaarlijk niveau dat de grondwettelijke orde, het sociale weefsel en de goede werking van de instellingen ondermijnd. De bevolking vervalt in een staat van absolute kwetsbaarheid.

De regering van Nicolás Maduro nestelt zich in autoritarisme, onderdrukt de facto talrijke vormen van volksparticipatie die tot stand gebracht waren sinds het begin van het Bolivariaanse proces. De repressie tegen de talrijke protesten en uitingen van onvrede is toegenomen; de regering heeft de electorale weg als een mechanisme voor het nemen van collectieve beslissingen gegijzeld en klampt zich met alle

middelen vast aan de macht. Maduro heeft buiten de grondwet geregeerd, met een permanente staat van beleg. Ondertussen woekert het extractivisme en worden economische aanpassingen doorgevoerd ten voordele van transnationale bedrijven die een negatieve impact hebben op zowel de samenleving als op de natuur.

Parallel hiermee hebben extremistische sectoren van het oppositie blok dat erin slaagde verschillende mobilisaties te leiden verschillende oproepen gelanceerd voor een omverwerping van de regering-Maduro in 2014 en 2017. Dit leidde tot zeer ernstige gewelddadige confrontaties en aanvallen op de infrastructuur. Dit heeft voort bijgedragen tot het verstikken van het dagelijkse leven van miljoenen mensen en had een zware negatieve impact op het vreedzame samenleven.

Daarnaast is mede door de groei van de politieke rechterzijde in Latijns-Amerika ook de politieke interventie toegenomen. Vooreerst heeft de regering van de Verenigde Staten van Amerika een veel agressievere houding aangenomen tegenover Venezuela sedert 2015 door presidentiële besluiten, dreigende verklaringen, het opzetten van regionale en internationale lobby's tegen de regering-Maduro en economische sancties die een impact hebben op de nationale economie. Ook andere internationale actoren zoals China en Rusland hebben de gebeurtenissen beïnvloed in belangrijke mate ten voordele van hun eigen expansionistische belangen en hun economische en energetische honger waardoor een extreem gespannen geopolitieke constellatie ontstond.

Op 23 januari 2019 riep Juan Guaidó, de voorzitter van de Nationale Vergadering, zichzelf uit tot "interimpresident" van Venezuela om de leiding te nemen van een overgangsregering. Dit heeft een nieuwe escalatie in de crisis veroorzaakt. Deze poging om een parallelle staat te creëren werd vlug erkend door de regering van de Verenigde Staten van Amerika en die van geallieerde staten zoals Canada, Argentinië, Brazilië, Colombia, Chili, Peru, Ecuador en Paraguay.

De creatie van een parallelle staat rond de Nationale Vergadering en het Hooggerechtshof in ballingschap, ondersteund door de VS en de zogenaamde Groep van Lima opent de weg voor een nog diepere crisis en het ontstaan van een internationaal gewapend conflict, een burgeroorlog met internationale deelname. Een verwoestend scenario voor de bevolking en voor de Venezolaanse republiek die zou kunnen worden opgedeeld en verdeeld onder verschillende internationale belangen zoals gebeurde in andere werelddelen als gevolg van recente imperialistische interventies.

Zowel de agressieve druk van de regering van de Verenigde Staten van Amerika als de diplomatieke confrontaties tussen deze laatste en de Venezolaanse regering creëren een zeer gevaarlijke situatie.

De huidige situatie is niet alleen een bedreiging voor de mogelijkheid voor een democratische transitie maar voor het leven zelf van miljoenen Venezolanen en de stabiliteit in de regio. In een gewapend conflict wordt het volk het eerste slachtoffer, temeer in de huidige situatie waar de bevolking zich al in een zeer kwetsbare economische situatie bevindt en geweld van territoriale conflicten ondergaat.

Wij ondertekenaars

* Verwerpen het autoritaire karakter van de regering-Maduro evenals de regeringsrepressie tegen het groeiende protest doorheen het land voor voedsel, transport, gezondheidszorg, openbare voorzieningen, lonen, enz. De bevolking van Venezuela, die momenteel zowel lijdt onder economische kwetsbaarheid als overheidsrepressie, heeft het recht daartegen te protesteren zonder daarvoor gecriminaliseerd te worden.

- * We verwerpen de zelf-uitroeping van Juan Guaidó en de creatie van een parallelle staat die alleen zal leiden tot een groter conflict en geen oplossing biedt voor de belangrijkste problemen die het land kent.
- * We verwerpen iedere antidemocratische kortsluiting die niet in functie staat van een door het volk besliste democratische oplossing.
- * We verwerpen de VS-interventie evenals de vele andere vormen van vreemde interventie. Venezuela mag geen internationaal slagveld worden. Het is het Venezolaanse volk dat over zijn toekomst moet beslissen. We nodigen alle volken ter wereld uit om het Venezolaans volk in deze zin te steunen en te begeleiden.
- * We doen een dringende oproep aan politieke actoren en sociale organisaties om de krachten te bundelen om de escalatie van het politieke conflict in Venezuela te stoppen.
- * We eisen dat er scenario's voor dialoog gepromoot worden en dat er gezocht wordt naar oplossingen waarin het Venezolaanse volk democratisch en van onderop kan beslissen over zijn nabije toekomst; om aan te knopen bij het proces van democratisering dat de Bolivariaanse revolutie in haar beginfase had opgebouwd.
- * We vragen dat de oplossing gebaseerd is op de principes van de Grondwet van de Republiek. Dit is essentieel om het sociale, politieke en institutionele weefsel te herstellen.
- * We steunen de voorstellen die vanuit Venezuela gedaan worden voor onderhandelingen via bemiddeling aangeboden door de regeringen van Uruguay en Mexico, of door het organiseren van een bindende volksraadpleging zodat de Venezolaanse bevolking kan beslissen over het organiseren van verkiezingen. Het feit dat de Organisatie van Amerikaanse Staten niet de benodigde stemmen kreeg om de proclamatie van Guaidó te steunen, duidt aan dat er nog ruimte is voor internationale dialoog.
- * We nodigen nationale politieke actoren uit om manieren te zoeken om uit de economische crisis te geraken die de Venezolaanse bevolking verstikt. Deze moeten de basisnoden van de bevolking lenigen en zorgen voor een economische heropleving die ontwikkeling en sociale welvaart mogelijk maakt.

De uitweg uit de diepe crisis die de Venezolaanse samenleving ondergaat dient vreedzaam en grondwettelijk te zijn en de soevereiniteit van het Venezolaanse volk te herstellen.

KALENDER

1 mei: strijddag van de arbeid!

18 mei: Pride Parade in Brussel

11 juli: Viering in het Vlaams Huis in Brussel.

Meer info over onze deelname volgt weldra.

Lidmaatschap

De lidgelden: €8 voor werkenden, €5 voor studenten en niet-werkenden.

Een radicaal links en soevereinistisch alternatief is broodnodig. Wij rekenen op jou! Bouw mee aan een Vlaams en links alternatief voor de 21ste eeuw!

Voor vragen: info@v-sb.net

Pridevlag met leeuw

100 cm op 95 cm;

prijs: 20 €

Aan de linkerzijde mogelijkheid voorzien om een stok door te steken.

Meer info: secretariaat@v-sb.net
IBAN: BE06 9795 9442 7422
BIC: ARSPBE22

Alle foto's van V-SB acties zijn te vinden

op onze Flickr-account:

<https://www.flickr.com/photos/v-sb>

en op onze Facebook-account:

<https://www.facebook.com/vlaamssocialistischebeweging/>

